

Užitečnost užitečných idiotů.

John Bok

Mírně zpožděná reflexe na „omluvu“, která je spíše pomluvou.

Když v době totality Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných (VONS) monitoroval případy pronásledování a kriminalizace jednotlivců či skupin ze strany státní mašinérie, či přesněji řečeno komunistickými orgány činnými v trestním řízení, včetně těch tajných, vždy se snažil obstarat si co nejvíce informace o daném případě. Ač v policejním státě a v systému, v němž bylo těžké získávat jakékoli informace, díky učitelské pedantnosti Petra Uhla a zásadám, které patří k právnímu vědomí, ověřovali jeho členové získané informace a snažili se o to, aby byly dřívě, nežli je uveřejní na stránkách INFOCHU (samizdatu, uveřejňujícím nejen informace o Chartě 77 a její dokumenty, ale i konkrétní případy sledované VONSem) a pošlou do světa, potvrzeny z více, nejméně však ze dvou dalších zdrojů.

Proto mne velmi překvapilo, že nejen Václav Havel, ale i Jiřina Šiklová, Jan Rejžek a mnozí další spolupodepsali „Omluvu“, publikovanou v Lidových novinách dne 31. října 2007, kterou pan Janouch a paní Šilhánová reagovali na věcné argumenty prezidenta České republiky Václava Klause, jimiž odmítl jejich žádost, aby se omluvil jménem státu Ergünu Yektovi Uzunoglovi za příkoří, které mu přivodily orgány činné v trestním řízení, tj. policie, státní zastupitelství a nakonec i soudy.

Nezpochybnuji skutečnost, že policie a státní zastupitelství v mnohém porušily práva pana Uzunoglu, že účelově vyráběly další důkazy proti němu, namísto aby pečlivě ověřovaly ty, které již měly a které jednoznačně potvrzovaly, že trestný čin se stal, že byl někdo konkrétní unesen, ponižován a mučen. Že se tak dělo v bytě a domě, patřícím panu Uzunoglovi a že lidé, kteří se tohoto trestného jednání dopustili - omezování osobní svobody, vydírání a mučení - byli jeho zaměstnanci nebo v jině úzkém a závislém vztahu k němu.

Nezpochybnuji, že délka tr. řízení byla nepřiměřeně dlouhá a že byla zaviněna úmyslným a účelovým jednáním policistů, kteří vyvolali následné průtahy tím, že vypudili 4 z 6 účastníků řízení do Turecka a ztížili tak komunikaci státních zastupitelství a soudů s nimi. K tomu nutno přičíst nedbalost, liknavost a obmyslnost dozorujících státních zástupců. I délka vazebního věznění pana Uzunogla byla nepřiměřená, avšak s ohledem na závažnost stíhaného trestného jednání, případného pokračování v něm a možného odchodu mimo území republiky, zdůvodněná. Proč se již tehdy pan Janouch neobrátil na tehdejšího prezidenta, později jednodenního hladovkáře Václava Havla o pomoc? Proč ho nevyzval, aby se Yektovi Uzunoglovi omluvil? Ta křivda se děla již tehdy a tady.

Jestliže má pan Janouch potřebu protestovat a zároveň se omlouvat panu Uzunoglovi (připomínám, že nikdo ho nedelegoval, aby se omlouval za nás ostatní) a pokud ti druzí, neinformovaní a zblblí se k němu přidali, je to jejich věc. Zůstává jen otázkou, čím je případ Uzunogla výjimečnější než jiné případy bezpráví a zvláde ze strany orgánů činných v trestním řízení? Čím je výjimečnější oproti případu paní Peričevičové, která strávila osmnáct měsíců ve vazbě a pak, bez jakéhokoli vysvětlení trestní stíhání proti ní zastavili a propustili ji? V důsledku vazebního stíhání ji byla doslova rozkradena její prosperující firma, včetně zboží, kamionů a zařízení. Byl vykraden její byt a to tak důkladně, že si nejenže nebylo na co sednout, ale nakonec ani kde se umýt. Aby věci nabyly úplné dokonalosti zhůvěřilosti, byla na ni uvalena exekuce za nezaplacení odebrané elektrické energie v prostorách firmy, kterou vlastnila, ale za dobu, kdy byla ve vazbě vězněna a firma už de facto neexistovala. K tomu ji exekutor za ta léta, která od dotčené události uplynula, připočetl astronomické penále. Nejenže se paní Peričevičové stát, potažmo ministerstvo spravedlnosti (neboť justice rozhodla o vazbě) neomluvil, nejenže jí újmu nekompenzoval finančním odškodněním, nejenže nepotrestal nikoho z těch, kteří se dopustili zločinu omezení její svobody a zbavení lidský práv a důstojnosti, nejenže jí neuhradil újmu za svévolnou a neopodstatněnou vazbu, on jí prostřednictvím exekutora ještě trestá za něco, co nezavinila.

Útlocitnost a smysl pro spravedlnost pana Janoucha a paní Šilhánové v jejím případě nefungovaly. Proč asi? Protože o ní nevěděli, protože ona sama neztropila takové divadlo jako Uzunoglu, nebo protože jsou všichni spolčeni jednou volbou? A kde zůstala soudnost Václava Havla, když informován z druhé ruky, aniž by si ověřil, co je pravda a co není, se připojil k něčemu, co si spíš zaslouží posměchu. Že by jen proto, aby se ukázal být lepší, než nynější prezident? Avšak vyzývat prezidenta republiky, aby se za poklesky policie a státních zástupců omlouval, jakoby byl

zodpovědný za to, jak funguje či nefunguje státní administrativa, policie a justice, je stejně tak scestné, jako požadovat na komkoli, aby nesl zodpovědnost za cosi, co nezpůsobil. Omluvit se Uzunoglovi měli konkrétní policisté, státní zástupci a orgány represivní moci, které jsou ze zákona pověřeny k tomu, aby kontrolovaly činnost jednotlivých složek orgánů činných v trestním řízení. Pokud by se měl omluvit i prezident, pak ten, za jehož působnosti ve funkci prezidenta k těm zvěrstvům došlo, signatář omluvného dopisu, můj přítel Václav Havel. Prezident reprezentuje stát navenek a omlouvat se musí jen tehdy, pokud se újma týká subjektu, vůči kterému se jí dopustila Česká republika. Argumentovat tím, že pan Uzunoglu je německým občanem je při nejmenším scestné, neboť toto občanství obdržel až v době, kdy už byl vazebně stíhán a do té doby regulérně žil v České republice, podnikal, vlastnil nemalý majetek, zařizoval jiným povolení k pobytu a dle mých informací obchodoval se zbraněmi, nebo s komponenty, z nichž se vyrábějí výbušniny.

Kde byli pan Janouch a pani Šilhánová, kde byl Václav Havel, ač mnou a Přemkem Vachalovským na počátku celého martyria informován, když kriminalizovali, vazebně stíhali a do psychiatrického zařízení umístili Vladimíra Hučina? Kde byli všichni, když ho Gross beztrestně a nepodloženě označoval za nebezpečného zločince, jehož obhájci a zastánci se budou stydět, až vyjde celá pravda najevo? Pravda najevo vyšla, nikdo se mu však neomluvil. Kde byli všichni, když byla Marta Chadimová opakovaně vazebně vězněná, až se z toho trvale roznemohla? Kde byli, když ji vláčeli a pomlouvali v mediích, kdy se na jejím pronásledování podíleli skuteční a jmenovitě konkrétní pohrobci totalitního režimu? Dělo se tak, na rozdíl od účelových chýr, jimiž Uzunoglu překrucoval skutečnost a klamal veřejnost, že je obětí spiknutí, které tkvělo v ekonomicko-policejním komplotu starých komunistických struktur, jehož záměrnou obětí měl být on, aby tak odvedl pozornost od podstaty celého věci, že totiž jeho lidé unesli a v jeho domě drželi a mučili jemu nepohodlného jedince.

Byla to justice, která zastavila zvěrstva PČR a státních zástupců tím, že odmítla první obžalobu, založenou na vykonstruovaných "důkazech". Druhá obžaloba již vinila Uzunogla jen z odpovědnosti za mučení a věznění Gövena. Navíc předseda senátu Obvodního soudu pro Prahu 4, soudce Rašík, kterého pan Uzunoglu a jeho parta neoprávněně atakují a obviňují, soudní řízení zastavil z důvodu jeho nepřiměřené délky. Není pravda, že soudní řízení přesto pokračovalo zásluhou pana Uzunoglu, který údajně se zastavením nesouhlasil a usiloval, aby byl úplně očištěn soudem. Ve skutečnosti se tak stalo proto, že proti rozhodnutí soudce Rašíka se odvolalo Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4 a senát Městského soudu, pod vedením soudkyně Burianové, nařídil tehdy ve věci pokračovat. Nutno podotknout, že tatáž komunistická soudkyně poslala v roce 1989 za mříže Václava Havla, za jeho účast na Palachádě. Jiná soudkyně Městského soudu pak nakonec Uzunogla diskutabilně zprostil viny.

Pan Uzunoglu neusiloval o další pokračování v procesu. Pouze nesmyslně žádal, aby soudce Rašík okamžitě rozhodl, že se čin nestal a že Uzunoglu je neviný. To však soudce Rašík bez řádného projednání a dokazování před soudem udělat nemohl a ani nesměl, neboť byl vázán právním názorem Městského soudu. Objektivita je něco, co pan Janouch a jemu podobní asi nikdy nepoznali. Zaslepenost nikdy nevede k pravdě, ale vždy k její deformaci.

Proč, když žádali pana prezidenta, aby se omluvil Uzunoglovi, jej nepožádali, aby se omluvil i pani Schwarczové, panu Složilovi, pani Adéle Rajdlové, panu Kratochvílovi, pani Braunové, panu Šromovi, Vladimíru Hučinová, panu Smilovskému, matce a synům Severinovým, Pavlíně Kubátové, pani Koblrové a nespočtu jim a veřejnosti neznámým obětem policie, státních zástupců a justice. Snad proto, že nejsou „elitou“ nebo že nepředstírají, že jsou někým jiným, než jsou, jak se to zdařile daří Yektovi Uzunoglovi.

Snad i proto, že neuměli svou kauzu účelově medializovat, jak se to podařilo Uzunoglovi, za silné podpory těch, kteří ignorovali utrpení pana Gövena, který byl unesen, ponižován, vydírán a mučen Uzunoglovými lidmi. Nebýt toho, že ho policie osvobodila, kdoví jak by skončil. A je mi zcela jedno, zdali v minulosti byl tureckým komunistou, politickým emigrantem v socialistickém Československu, případně tajným agentem. Neboť ani tato skutečnost nijak nemůže omluvit trestné jednání pachatelů v době, kdy je Česká republika deklarovaná jako právní a demokratický stát. I pan Yekta Uzunoglu používal pro svojí totožnost jiné jméno. Stejně tak legitimně jako pan Gönen, pokud se cítil být ohrožen tajnou tureckou politickou policií v době, kdy ta komunistická u nás pronásledovala nejen mé přátele, z nichž někteří dnes pojednou pozbyli soudnost, ale dovolila existovat u nás lidem, jako je Uzunoglu.

Je příznačné, že fosilní pohrobci komunismu, jakými jsou pro mne Janouch a Šilhánová, si osvojili právo určovat pro druhé, celé společnosti, co je a co není spravedlivé. Pravděpodobně je to proto, že v mládí, kdy oddaně věřili komunistické straně, která jim určovala správný směr, si tuto aroganci osvojili. Co však přimělo Václava Havla, Jana Rejzka a jiné mé přátele, kteří prošli zkušenostmi bezpráví a měli by vědět, že selektovat utrpení na upřednostněné, kteří jsou hodni pozornosti, a méně významné, kterých si netřeba všimnout, je odrazem tupé nadřazenosti, že připojili svůj podpis pod blábol, který ignoruje i tu skutečnost, že co se stalo Alfredu Dreyfusovi, je diametrálně odlišné od toho, co se přihodilo Yektovi Uzunoglu, a že tudíž bylo na místě, aby se mu francouzský prezident Armand Fallières omluvil, neboť se jednalo o politický, militantní, antisemitický a justiční komplot proti jednomu statečnému

důstojníkovi francouzské armády, který coby vlastenec věrně sloužil zemi, kterou považoval za svojí vlast, za svůj domov. Což se o Yektovi Uzunoglu říci nedá. Nehledě na to, že pan Uzunoglu měl oproti Dreyfusovi pohodlný kriminál. I to je znakem příznačné neomalenosti Janoucha a Šilhánové, kdy obchodníka se zbraněmi, který umí dovedně manipulovat druhými a lže, jako když tiskne, srovnávají se statečným vlastencem a čestným člověkem.

Spolek Šalamoun, který na požádání obžalovaného a jeho choti začal monitorovat projednávání věci Obvodním soudem pro Prahu 4, začal vystupovat proti propagační kampani Janoucha a Šilhánové v okamžiku, když v článku J'accuse napadli ministra Němce stejně jako nedávno prezidenta Václava Klause. Němec byl poslední v řadě ministrů, za jejichž působení kauza probíhala. Sám neměl žádnou odpovědnost ani možnost zasáhnout

Na rozdíl od těch „spravedlivých z nejspravedlnějších“, spolek Šalamoun nikdy nežádal pana prezidenta, aby se omluvil všem obětem české policie a justice. Ani těm výše jmenovaným. Při svém úsilí jsme se snažili, aby se nespravedlivě stíhaní a obžalovaní mohli domoci svých práv a spravedlnosti právní cestou. Když veškeré naše úsilí skončilo nezdarem, obrátili jsme se na pana prezidenta Václava Havla a po něm na Václava Klause s žádostí o udělení milosti. Nežádali jsme ho, aby se omluvili za něco, zač nezodpovídali a nemohli ani nesměli ovlivnit. Požádali jsme pana prezidenta, aby využil své pravomoci, kterou mu přisuzuje ústava, a aby napravil křivdu a újmu, které se stát prostřednictvím orgánů činných v trestním řízení dopustil na našich spoluobčanech. Polovina výše jmenovaných, jejichž osud pana Janoucha, pani Šilhanovou a jejich stoupence nijak neznepokojoval a neznepokojuje, dostala od Václava Klause milost. To je víc než omluva, to je důkaz soucitu a odpovědnosti.